

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: SNE

Citation: Claussen, Sophus: "SNE", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid67905/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

SNE

I

Tusind Grene uden Blade!
Skoven – med sin Snevægt – staar
som en ung, forlét Dryade,
der slaar ud sit hvide Haar,
ler med Lyd af sine Klokker,
ler og pudrer sine Lokker,
ler og lokker, hvor jeg gaar.

Som en ung, forlét Dryade
blindet af sit eget Haar.

Aa, hvor slank og ung af Aar
staar hun der og knejser, bryster
sig af Manken, som hun ryster,
og hvis Væld hun om mig slaar
fuld af Medynk som en Søster
i den danseglade Vaar.

I den sangopfyldte Vaar,
naar en Søster læger, trøster
Broderen for Sorg og Saar.

II

Over alt, hvor Sneen falder,
er der Fred,
Skov- og Træstub-Ensomhed.
Kalder du paa een, da kalder
al Ting med.

Fjernt derude dynges Marken
 hvid og hvid,
Skoven, frisk og sort i Barken,
 kuples hvid –
som for Evighed af Tid,
for en skrinlagt Evighed af Tid.

III

Under dette bløde, rene
Snelag paa de tyste Grene
intet Pulsslag mere slaar
af Bekymring fra i Gaar.
Skoven, som et nyfødt Under,
staar med aabent Blik og blunder,
himmelfalden Verden staar
(medens Sol og Dag gaar under)
drømmer nyt for hundred Aar.